

[Handelsministeren.]

nogen vægrede sig ved at give de begærede Oplysninger, kunde der appelleres til det i § 8 nævnte Rigsdagsudvalg. Der er ogsaa fra anden Side bemærket, at dette Udvalg kunde faa mere omfattende Betydning end efter Lovforslagets Bestemmelser. Jeg tror ikke, et saadant Rigsdagsudvalg er vel egnet til at forhandle Spørgsmaal af den Art, her er Tale om. Hensigten er at give Rigsdagen saa fyldige Oplysninger som muligt om, paa hvilken Maade der virkes efter Lovens Bestemmelser. Jeg tror, Rigsdagen vil staa sig vel ved kun at være den kritiserende, ikke her at være den aktive, den udøvende Myndighed.

Det ærede Medlem Hr. Olav Olsen gjorde nogle kritiske Bemærkninger til § 7. Jeg vil henvisse til, at § 7 er nødvendig, alt efter som § 1 er formet. I § 1 er der jo Tale om Prisaftaler, som kan have en bestemmende Indflydelse paa Priserne overfor det forbrugende Publikum, hvorimod der i § 7 er Tale om enkelte Virksomheders Prisansættelser. Trusters og andre enkelte Virksomheders Prisansættelser kan jo være lige saa skadelige og generende overfor det forbrugende Publikum som Prisaftaler, truffe mellem forskellige Virksomheder. Derfor er der i § 7 givet Anvisning paa, hvorledes man har at forholde sig, saafremt saadanne Prisansættelser virker skadeligt overfor det forbrugende Publikum. Jeg maa tro, at naar man rigtig har studeret Lovforslaget og dets Opbygning, vil man erkende, at § 7 er et nødvendigt Led i Lovforslaget, naar dens Indhold sammenholdes med Bestemmelserne i § 1.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om et Bankforhold nede i Sydsjælland. Saa vidt jeg forstod ham, vilde han hævde — og han satte dette i Forbindelse med Lovens Bestemmelser —, at der enten fra Handelsministeriets eller fra Bankinspektionens Side var sket Indiskretioner med Hensyn til visse Forhold vedrørende denne Bank.

Jeg maa bestemt afvise enhver Sigtelse dette Forhold vedrørende. Det er ikke rigtigt, der er ikke sket nogen Indiskretion fra Handelsministeriets eller Bankinspektionens Side, men jeg skal for øvrigt sige, at den Mulighed ikke er udelukket, at jeg paa anden Maade overfor Rigsdagen kan komme til at redegøre for hele denne Sag. Den er imidlertid af en saadan Beskaffenhed, at jeg ikke mener, det vil være rigtigt af mig som Handelsminister at komme nærmere ind paa hele dette Spørgsmaal nu, men da det ærede Medlem har nævnt Sagen, har

jeg villet gøre disse Bemærkninger og aldeles kategorisk hævde, at der ikke fra Handelsministeriets eller Bankinspektionens Side er sket nogen Indiskretion, i hvert Fald ikke saa vidt det overhovedet har været muligt at faa Sagen klarlagt. Den Bladmeddelelse, der er Tale om, stammer nede fra den paagældende Egn og ikke fra Handelsministeriet eller Bankinspektionen.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller rettede en Del Kritik imod enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, og uagtet det ærede Medlem har valgt at indtage det Stanpunkt, at der her ikke er noget for de Konservative at forhandle om, vil jeg dog, da der her er Tale om et stort Parti, hvis Ordfører det ærede Medlem er, gøre et Par Bemærkninger til en enkelt af de Indvendinger, som det ærede Medlem har gjort, ikke fordi jeg tror, at det fører til noget — thi naar det konservative Parti har vedtaget saa afgørende at gaa imod dets egen Repræsentation paa London-Konferencen, som Tilfældet er, maa man forudsætte, at det er gjort med velberaad Hu, og at der ikke er nogen Mulighed for Forhandling med det konservative Parti om denne Sag —, men for dog at give det ærede Medlem Lejlighed til at anstille en noget anden Betragtning overfor enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, end det ærede Medlem hidtil har gjort.

Det ærede Medlem sagde, at der var et kolossalt Misforhold mellem Lovforslaget og den voldsomme Agitation for dets Gennemførelse. Jeg ved egentlig ikke, hvad det ærede Medlem tilsigtede med denne Udtalelse; den voldsomme Agitation Lovforslaget vedrørende er jo kommet fra Modstandernes Side, og den har til Tider antaget saadanne Former, at man maatte forbyve sig derover.

Det ærede Medlem sagde, at § 7 var Hovedparagraffen, og efter denne Hovedparagraf kunde Handelsministeren faa Eneafgørelsen overfor en Række af Virksomheder, der skulde blot en Klage til, og det var noget af det mest forkastelige, som det ærede Medlem kunde tænke sig, saa vidt jeg forstod ham, at Handelsministeren overhovedet her kunde komme i Betragtning.

Det er nu heller ikke Tilfældet, at det er Handelsministeren, der her bliver den eneafgørende, det bliver til syvende og sidst Domstolene, saaledes som London-Resolutionen har anvist det, der bliver den afgørende Faktor. Men for øvrigt vil jeg henvisse til, at under Diskussionen i Fjor blev der af en meget betydende Forretningsmand fremsat Forslag om, at hele Spørgsmaalet skulde afgøres af Handelsministeren. Det